

Rose

อัสกัหน้าใจ
กับอาจารย์
เหมียวขาว
ของเขา

二哈和他的
白猫师尊

1

肉包不吃肉 โร่วเป่าปู้ซื่อโร่ว เขียน

Bou Ptm แปล

景殊 Jing Shu วาด

พิมพ์
ครั้งที่

1

Rose

ฮัสกีหน้าโง่ กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 1

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โรว์เปาปู่ซือโรว์

เขียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ ่า น คื อ ร า ก ขู า น ที่ ส ำ คั ณ

“นอกจากนี้ เทียนเวินกับเจียนกู่ยคล้ายมีความสัมพันธ์กับต้นหลิวในลานเรือนนั้น
ข้าเคยอ่านพบในตำราโบราณ เมื่อครั้งที่โกวเจินช่างกงจตุติลงมา
ได้นำกิ่งหลิวสามกิ่งลงมาจากสวรรค์ แต่ตำราโบราณนั้นเนื้อหาลบเลือนสูญหายไปไม่น้อย
โกวเจินนำหลิวเทพทั้งสามมาทำอะไร ข้าเองก็ไม่รู้”

- โรว์เปาปู่ซือโรว์

ฮัสกีหันงำกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 1

二哈和他的白猫师尊

Rose

โนเคอริบรัชท์คอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

《二哈和他的白猫师尊》Vol. 01

Original story and characters created and copyright © 肉包不吃肉 Rou Bao Bu Chi Rou
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations by 景殊 Jing Shu

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทํ้าา ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4456-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตถพันธุ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ ออมรัตน์ ศิริมบุญ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนาภานต์ วังวิบูลย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิลาภณ์ โหมตตาด • ศิลปกรรม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล
คอมพิวเตอร์ จิรณิษฐ์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ฮัสก็์หน้าโง่กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เป็นเรื่องราวการกลับมา
เกิดใหม่ของโม่หฺราน ปฐมราชันแห่งโลกบำเพ็ญเพียร เมื่อได้โอกาส
ย้อนกลับมาเขาเลยคิดว่าจะไม่ทำสิ่งเลวร้ายซ้ำรอยเดิมอีก เขาตั้งใจใช้ชีวิต
เป็นศิษย์เขาสื่อเชิงธรรมดาๆ ทว่าเรื่องของฉู่หฺวานหนึ่งเป็นข้อยกเว้น
ชาติที่แล้วแค้นยังฝังชาตินี้ก็ยิ่งแค้นอย่างนั้น เมื่อได้เจอกันความชิงชังที่มี
ต่อฉู่หฺวานหนึ่งในชาติก่อนก็ค่อยๆ ผุดขึ้นมา ทว่ามีหลายเรื่องเกี่ยวกับ
ฉู่หฺวานหนึ่งที่ไม่ตรงกับความจริงจำของเขา รวมทั้งยังมีความลับอื่นๆ
ที่ซุกซ่อนอยู่อีกมากมาย

แล้วโม่หฺรานจะเชื่อสิ่งไหน จะไว้ใจใครได้บ้าง ติดตามได้ในเล่มค่ะ

Rose

คำนำผู้แปล

นี่คือสุดยอดนวนิยายแห่งยุคที่จะทำให้คุณโศกซึ้งและอิมเมจไปกับมัน! สวัสดิ์ศรีรับนักอ่านทุกท่าน หากให้นิยามเกี่ยวกับนิยายเรื่องนี้ คำแรกที่ผมนึกถึงคือความดาร์ก ด้วยการกระทำของตัวละครที่ค่อนข้างโหด จึงทำให้หลายฉากในนิยายอาจต้องแปะคำเตือนต่อผู้อ่านที่อ่อนไหวไว้ก่อน แต่ทุกการกระทำของตัวละครล้วนแล้วแต่แฝงเหตุผลและที่มาอย่างสมเหตุสมผล ทำให้นักอ่านได้ขบคิดและพูดคุยกันไม่สิ้นสุด

เพื่อไม่ให้เป็นการสปอยล์ ผมจะขอพูดคุยเกี่ยวกับเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยในเรื่องแล้วกันนะครับ

เริ่มจากโม่หฺรานพระเอกของเรื่อง ตัวละครนี้จะมีภารกิจแบ่งพรรคเรียกเพื่อให้ง่ายต่อการจดจำ โดยแบ่งเป็นโม่หฺราน 0.5 คือโม่หฺรานในชาติก่อน โม่หฺราน 1.0 คือโม่หฺรานที่เกิดใหม่ในชาติปัจจุบัน และโม่หฺราน 2.0 คือโม่หฺรานในชาติปัจจุบันที่เก่งกาจจนกลายเป็นปรมาจารย์

ลำดับต่อมาคือตัวละครที่ชื่อว่าหมาอู๋วัน บางท่านฟังชื่อแล้วอาจคุ้นหู ซึ่งตัวละครนี้คือเจ้าหมู่บ้านที่ไม่ได้โดดเด่นอะไรนัก แต่แท้จริงแล้วนักเขียนนำชื่อของนักธุรกิจคนดังมาใช้ แต่ใช้ตัวอักษรคนละตัวกัน และตั้งฉายาให้ตัวละครนี้ว่าม้ารับแขก (เจียเค่อหมา หรือ Jack Ma) มีหน้าซำยังตั้งชื่อหมู่บ้านของเขาว่าเถาเป่า คุ้น ๆ กันบ้างหรือยังครับ ถ้ายังผมขอเฉลยว่าเขาก็คือเจี๊จก หมา นั่นเอง ตรงจุดนี้ก็ไม่รู้ที่นักเขียนเป็นเอพีซีเจี๊จก หมา หรือเปล่านะครับ 555

อีกจุดที่อยากจะกล่าวถึงคือพล็อตและรายละเอียดของเรื่องนี้
นักเขียนทำออกมาได้ดีมากครับ หากท่านได้อ่านจบแล้ว การอ่านซ้ำ
อีกรอบเพื่อเก็บรายละเอียดจะทำให้มองเห็นจุดที่อาจมองข้ามไป เพราะ
ปมเล็กๆ และฉากต่างๆ ที่ตัวละครเคยผ่านมา คือปมที่เชื่อมโยงไปสู่
เหตุการณ์ใหญ่ได้อย่างสอดคล้องและแนบเนียนเสมือนภูษาฟ้าไร้ตะเข็บ
ผลงานชิ้นนี้ผมใช้ความทุ่มเทและความตั้งใจอย่างมาก โปรดรับ
ความตั้งใจของผมไว้ด้วยนะครับ

น้อมคารวะ

Bou Ptrn

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหามีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

ตัวเจ้าตายแล้ว

ตอนที่ไม่ทราบ ยังไม่ได้เป็นจอมราชัน มักรู้แต่คนกันดาเขาเป็นสุนัข

คนในหมู่บ้านดาเขาว่าสุนัขกระจอก ญาติพี่น้องดาเขาว่าสุนัขไร้ค่า
แม่บุญธรรมของเขาร้ายกาจกว่าใคร ดาเขาว่าไอ้ลูกสุนัข

แน่นอนว่าคำบรรยายเกี่ยวกับสุนัขที่ไม่เห็นว่าแก่นักก็มีอยู่บ้าง
อย่างเช่น บุปผะสันนิวาสชั่วครู่ชั่วยามพวกนั้นของเขามักมาพร้อมทำที่
แสรังทำกะบึงกะบอน ตำนานว่าแรงเอาของเขายามอยู่บนเตียงราวกับสุนัข
ตัวผู้บ้างละ คำหวานจากปากกระซางวิญญูณคนบ้างละ อาวุธร้ายที่
ท่อนล่างคร่ำชีวิตคนบ้างละ แต่เพียงประเดี๋ยวเดียวก็ไปไอ้อวดกับคน
รอบข้าง จนชาวบ้านร้านตลาดรู้กันทั่วว่าโมเวอวีรูบงามมีอาวุธุดตัน
ผู้ใดได้ลองเป็นต้องพึงพอใจ ผู้ไม่เคยได้ลอง จิตใจต้องหวั่นไหว

ต้องบอกว่าคนเหล่านี้กล่าวได้ถูกต้องนัก โมหรานเป็นเหมือนสุนัข
โง่งมที่สายหัวสะบัดทางตัวหนึ่งจริง ๆ

จนเมื่อเขาเป็นราชันแห่งโลกบาเพ็ญเพียร คำเรียกขานพรรคนี้ก็
หายไป

อยู่มาวันหนึ่ง สำนักเซียนเล็ก ๆ ที่อยู่ห่างไกลมอบลูกสุนัขยังไม่
หย่านมให้เขาตัวหนึ่ง

ลูกสุนัขตัวนั้นมีสีเทาขาว บนหน้าผากของมันมีลายเปลวไฟสามแฉก
ลักษณะคล้ายหมาป่าอยู่บ้าง เพียงแต่ขนาดตัวมันเท่าผลแตง หัวก็เหมือน

ลูกแดง อ้วนท้วนกลมดิก แต่ตัวมันกลับคิดว่าตนเองน่าเกรงขามเสียเต็ม
ประดา วิ่งพล่านทั่วตำหนักใหญ่ หลายครั้งหลายคราพยายามปีนขึ้นบันได
สูงๆ เพื่อจะได้มองคนที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ราชันอย่างสงบนิ่งเยือกเย็นผู้นั้น
ให้ชัดๆ ทว่าขาสิ้นเกินไป จึงได้แต่ลงเอยด้วยความล้มเหลว

ไม่ทราบจ้องเจ้าก้อนขนจอมพลังทว่าไร้สมองตัวนั้นครู่หนึ่ง ทันใดนั้น
ก็หัวเราะออกมา ยิ้มหัวเอ็ดเสียงเบาว่า “ไอ้สุนัขไร้ค่า”

ไม่นานสุนัขตัวน้อยก็โตเป็นสุนัขตัวใหญ่ สุนัขใหญ่กลายเป็นสุนัขแก่
สุนัขแก่ก็กลายเป็นสุนัขตาย

ไม่ทราบหลับตา แล้วลืมตาขึ้นอีกครั้ง ชีวิตของเขามิทั้งได้รับการ
เอาอกเอาใจและถูกหยามหยัน อยู่อย่างลุ่มๆ ดอนๆ ผ่านมาสามสิบสองปี
แล้ว

เขาเล่นทุกอย่างจนเบื่อแล้ว รู้สึกเบื่อหน่ายและว่าเหว่เหลือเกิน
หลายปีนี้คนคุ่นหน้าคุ่นตาที่อยู่ข้างกายลดน้อยลงไปเรื่อยๆ แม้กระทั่ง
เจ้าไฟสามแฉกก็กลับสวรรคตไปแล้ว เขารู้สึกว่าตนเองก็อยู่มาสมควรแก่เวลา
ควรสิ้นสุดได้เสียที

เขาหยิบอุ้งนิ้ววาววอมน้ำลูกหนึ่งมาจากถาดผลไม้ บรรจงลอก
เปลือกสีม่วงออก

ท่าทางของเขาเยือกเย็นและซ้ำของดัจเชิงหวัง¹ เปลื้องเสื้อผ้า
ของสตรีนอกด่านในกระโจมด้วยกิริยาเกียจคร้าน เนื้อผลไม้เป็นประกาย
ไหวระริกอยู่ที่ปลายนิ้วเขา น้ำผลไม้ซึ่มละอะเป็นสีม่วงจางๆ ดังห่านป่า
คาบแสงตะวันรอน ดังไฟถึง²หลับไหลในสันตฤดู

ทั้งยังเหมือนโลหิตโสมม

เขากลืนรสชาติหวานลิ้นในปาก พลังพิจารณานี้ว่ามีตนเอง
จากนั้นก็ปรือตาอย่างเกียจคร้าน

เขาคิดว่า...สมควรแก่เวลาเสียที

ข้าเองก็ควรลงนรกแล้วเช่นกัน

¹ หมายถึง ผู้นำชนเผ่าเชียง

² ไฟในตระกูลแสบเป็ล ดอกสีขาว แดง หรือชมพู เป็นดอกไม้ที่ไม่ชอบความเย็น

โม้ทราน นามรองเวยอวี

ปฐมราชันแห่งโลกบำเพ็ญเพียร

กว่าจะมานั่งอยู่ในตำแหน่งนี้ได้ไม่่ง่ายเลย ไม่เพียงต้องมีอาคมล้ำเลิศ
ยังต้องมีหนังหน้าหนาแข็งแกร่งดุจหินผา

ก่อนหน้าเขา ลิบสำนักใหญ่แห่งโลกบำเพ็ญเพียรมีอำนาจทัดเทียมกัน
ตั้งมังกรชนดพยัคฆ์หมอบ ต่างถ่วงดุลกัน ไม่มีฝ่ายใดใช้กำลังของตน
เพียงผู้เดียวพลิกฟ้าพลิกแผ่นดินได้ ยิ่งกว่านั้น ประมุขทุกสำนักล้วน
โดดเด่นเป็นเจ้าของตำราลับ แม้อยากแต่งตั้งสถานะให้ตนเองเล่นๆ ลักหน้อย
ก็หวั่นเกรงปลายพู่กันของผู้บันทึกประวัติศาสตร์ กลัวว่าจะต้องแบกรับ
ความอับยศนับพันปี

แต่โม้ทรานไม่เหมือนกัน

เขาคือจอมอันทพาล

เรื่องที่คนอื่นไม่กล้าทำ เขาล้วนทำมาแล้วทั้งสิ้น ดิมสุรารสร้อนแรง
ที่สุดของโลกมนุษย์ แต่งสตรีงามที่สุดในใต้หล้า กลายเป็น “ท่าเซียนจวิน”
ราชันเหยียบเซียนแห่งโลกบำเพ็ญเพียร ก่อนจะตั้งตนเป็นจอมราชัน

หมื่นพสกติโรราบ

ผู้ที่ไม่ยอมคุกเข่าลี้ภัยเขาสังหารสิ้น หลายปีที่เขาปกครองใต้หล้า
โลกบำเพ็ญเพียรเรียกได้ว่าโลหิตไหลนองเป็นสายน้ำ ภัยพิบัติแผ่คลุมทุก
หย่อมหญ้า ผู้ผดุงคุณธรรมนับไม่ถ้วนล้วนหอดออัลย่มงสู่อำลัญญ์ สำนัก
หฺรูเฟิงหนึ่งในลิบสำนักใหญ่ยังถูกฆ่าล้างสำนัก

ต่อมา แม้กระทั่งอาจารย์ที่ถ่ายทอดวิชาให้โม้ทรานก็หนีไม่พ้น
กรงเล็บปีศาจเช่นกัน เขาพ่ายแพ้ในการประลองชี้ชะตา กับโม้ทราน
ถูกศิษย์รักในวันวานนำตัวกลับไปกักบริเวณอยู่ในตำหนัก ไม่มีผู้ใด
รู้ข่าวคราวของเขาก็ก

แผ่นดินกว้างใหญ่ที่เดิมสงบสุขพลันตกอยู่ในความมืดมนอนธการ

ราชาสุนัขโม้ทรานเล่าเรียนตำราเพียงไม่กี่วัน ทั้งยังเป็นคนที่ทำสิ่งใด
ไร้ขีดยับยั้ง ดังนั้นช่วงที่เขาคุมอำนาจจึงปรากฏเรื่องเหลวไหลไม่สิ้นสุด
อย่างเช่นเรื่องกำหนดรัชศก

สามปีแรกที่เขาเป็นราชา รัชศก “หวังปา”³ เป็นชื่อที่เขาคิดได้ขณะ
ให้อาหารปลาอยู่ริมสระ

สามปีที่สอง รัชศก “กวา”⁴ เพราะเขาได้ยินเสียงกบร้องอยู่ใน
ลานเรือนช่วงคิมหันต์ จึงปักอกปักใจว่านี่คือแรงบันดาลใจที่ฟ้าประทานมา
จะทำให้เสียความตั้งใจของสวรรค์ไม่ได้

ปัญญาชนในหมู่บ้านเคยคิดว่าคงไม่มีรัชศกใดนารันทดเกินรับได้
ไปกว่า “หวังปา” และ “กวา” แล้ว แต่สุดท้ายพวกเขายังคงไม่รู้อะไรเกี่ยวกับ
โมเวยอวีส์สักอย่าง

ช่วงสามปีที่สาม ในพื้นที่เริ่มมีการเคลื่อนไหว ไม่ว่าจะฝ่ายพุทธะ
ฝ่ายเต๋า หรือว่าผู้ฝึกจิตวิญญาณ เหล่าผู้ผดุงคุณธรรมในยุทธภพที่ไม่อาจ
ทนต่อความโหดเหี้ยมอำมหิตของโมหรรณได้ต่างเริ่มลุกฮือขึ้นต่อต้านไม่หยุด
หย่อน

ดังนั้นครั้งนี้โมหรรณจึงคิดใคร่ครวญอย่างจริงจังอยู่ครั้งก่อนวัน
หลังจากร่างซื่อนับไม่ถ้วน ชื่อรัชศกที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินจนเทพ ผี
จำให้ก็ถือกำเนิดขึ้น... “จีป่า”

ความหมายนั้นประเสริฐยิ่ง สองอักษรที่ปฐมราชันค้นสมองคิด
ออกมา หมายถึงสื่อถึง “การยุติสงคราม” เพียงแต่ยามชาวบ้านเอ่ยชื่อ
รัชศกขึ้นมาก็ดูกระดากปากอย่างเห็นได้ชัด

โดยเฉพาะคนไม่รู้หนังสือ ฟังแล้วยิ่งอึ้งอ้อเหลือ

ปีแรกเรียก “จีป่าปีที่หนึ่ง” ฟังอย่างไรก็เหมือน “จีปา”⁵ ปีที่หนึ่ง

ปีที่สองเรียก “จีป่าปีที่สอง”

ไปจนถึง “จีป่าปีที่สาม”

มีคนเคยปิดประตูตำท้อด้วยความแค้นเคืองว่า “เหลวไหลทั้งเพ
ไยจึงไม่เรียกจีป่าเงินเหนียน⁶ เสียเลยเล่า! ต่อไปพบเจอบุรุษที่ได้ก็ไม่ต้อง

³ หมายถึง ตะพานน้ำ

⁴ เป็นคำเลียนเสียงร้องของกบ หรือเบ็ดก็ได้

⁵ หมายถึง องคชาติ

⁶ หมายถึง ยุติสงครามชั่วคราว

ถามไถ่อายุ ถามว่าองศาตาอายุเท่าใด! ตาฒ่าร้อยปีก็เรียกว่าองศาตาร้อยปี!”

กว่าจะผ่านสามปีไปได้ช่างลำบากยากเย็น สุดท้ายรัชศก “จี้ป้า” นี้ ก็ถึงคราวต้องเปลี่ยนแปลง

คนท้าวหล้าล้วนรอรัชศกที่สี่ของท่านจอมราชันอย่างอกสิ้นขวัญแขวน แต่ครั้งนี้ไม่หวนกลับไม่มีความคิดจะตั้งชื่อแล้ว เพราะปีนี้ความไม่สงบในโลกบำเพ็ญเพียรทะลุขึ้นรอบด้าน ผู้ผดุงคุณธรรมในยุทธภพ เหล่าเซียนและนักรบผู้กล้าที่ทนกล้ำกลืนมาเกือบสิบปี ในที่สุดก็รวมตัวกันก่อตั้งกองทัพร้อยหมื่นอันยิ่งใหญ่เกรียงไกร บีบให้โมเว่ยอวีผู้เป็นปฐมราชันสละอำนาจ

โลกบำเพ็ญเพียรไม่ต้องการราชา

โดยเฉพาะทรราชเช่นนี้

หลังทำสงครามนองเลือดหลายเดือน ในที่สุดกองทัพคุณธรรมก็มาถึงเชิงเขา ลือเซิง⁷ เขาสูงชันอันตรายที่ตั้งอยู่ในดินแดนสูงส่ง⁸ นี้ปกคลุมด้วยเมฆหมอกตลอดปี ตำแหน่งของไม่หวนตั้งตระหง่านอยู่บนยอดเขาแห่งนี้

ศรพาดสายเตรียมพร้อม เหลือเพียงการโจมตีครั้งสุดท้ายเพื่อล้มล้างอำนาจ นี่คือการโจมตีที่ล่อแหลมที่สุด ทว่ายามเห็นโอกาสชนะอยู่ร่าเริงในทัพพันธมิตรที่เดิมร่วมศัตรูเดียวกันกลับเริ่มมีใจแตกแยก อำนาจเก่าล่มสลาย อำนาจใหม่ย่อมต้องถูกสถาปนา ไม่มีผู้ใดยอยากเสียกำลังของตนในยามนี้ ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีผู้ใดยินยอมเป็นแนวหน้าบุกขึ้นเขาไปก่อน

พวกเขาล้วนกลัวว่าทรราชที่เจ้าเล่ห์เพทุบายผู้นี้จะปล้นร้อนลงมาจากฟ้า แสยะเขี้ยวขวาววับเย็นเยียบดุจสัตว์ร้าย จับพวกคนที่บังอาจล้อมโจมตีตำหนักเขามาแหะอกผ่าท้อง ฉีกทิ้งเป็นชิ้นๆ

มีคนกล่าวด้วยสีหน้าตึงเครียด “โมเว่ยอวีพลังอาคมสูงล้ำ จิตใจอำมหิตโหดเหี้ยม เรารอบคอบไว้ก่อน อย่าหลงกลเขา”

⁷ เขาเป็นตาย

⁸ ตอนกลางของมณฑลช้อชวน (เสฉวน)

เหล่าผู้นำต่างเห็นพ้อง

ทว่ายามนี้เอง ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาเยอหยิ่งคนหนึ่งเดินออกมา เขาสวมเกราะเบาสีน้ำเงินขอบเงิน คาดเข็มขัดหัวสิงห์ รวบหางม้าสูงรัดด้วยรัดเกล้าสีเงินประณีต

สีหน้าของชายหนุ่มบึ้งตึง เขากล่าวว่า “ต่างก็มาถึงเชิงเขากันหมดแล้ว แต่พวกท่านกลับยังรั้งรออยู่ที่นี่ไม่ยอมขึ้นไป หรือคิดจะรอให้โมเวยอวีลงมาด้วยตนเอง ช่างเป็นเศษสวะชี้ชลาดโดยแท้!”

ได้ยินเขากล่าวเช่นนั้น ทุกคนในที่นั้นต่างเดือดดาล

“คุณชายเซวียหมายความว่าอย่างไร อะไรคือชี้ชลาด ยามทหารกระทำการ ยึดความรอบคอบเป็นที่ตั้ง หากไม่สนใจสิ่งใดเช่นท่าน เกิดเรื่องขึ้นมาผู้ใดจะรับผิดชอบ”

มีคนเอ่ยเยาะทันที “เฮอะๆ คุณชายเซวียคือบุตรรักของสวรรค์ เราเป็นเพียงบุดูชน ในเมื่อบุตรรักของสวรรค์ทนรอไม่ไหว อยากไปสู้กับราชาแห่งโลกมนุษย์ เช่นนั้นท่านก็ขึ้นไปก่อนเถิด เราตีมสุราสังสรรค์กันอยู่ที่เชิงเขา รอท่านไปทิวศิระของโมเวยอวีลงมา เช่นนี้ประเสริฐนัก”

วาจานี้ออกจะรุนแรงอยู่บ้าง ภิกษุเฒ่ารูปหนึ่งในทัพพันธมิตรรีบรั้งชายหนุ่มที่กำลังจะบันดาลโทสะไว้ ปรับสีหน้าท่าทีให้ทรงภูมิ พลงเอ่ยโน้มน้าวด้วยไมตรี

“คุณชายเซวีย โปรดฟังอาตมาสักคำ อาตมารู้ว่าท่านกับโมเวยอวีมีความแค้นส่วนตัวลึกกล้า แต่การบีบให้สละอำนาจเป็นเรื่องใหญ่ ท่านต้องคิดเผื่อทุกคน อย่ากระทำการดูวามเป็นอันขาด”

“คุณชายเซวีย” ที่ตกเป็นเป้าผู้นี้มีนามว่าเซวียเหมิง ลีบกว่าปีก่อน เขาเคยเป็นดรุณผู้โดดเด่น เป็นบุตรรักของสวรรค์ที่มีแต่คนประจบเอาใจ

ทว่ากาลเวลาผันผ่าน สถานการณ์แปรเปลี่ยน ดังพยัคฆ์ตกพื้นราบ^๑ เขาต้องทนต่อคำเยาะเย้ยถากถางของคนเหล่านี้ เพียงเพราะขึ้นเขามาเพื่อ

^๑มาจากสำนวน “พยัคฆ์ตกพื้นราบ ถูกสุนัขข่มรังแก” อุปมาถึงยามเมื่อตกยาก หรือสูญเสียอำนาจ ย่อมถูกผู้ที่อ่อนแอกว่าข่มใจมตี

เผชิญหน้ากับโมหธานอีกครั้ง

เซวียเหมิงโกรธจนใบหน้าบิดเบี้ยว ริมฝีปากสั่นระริก แต่ยังระงับโทสะเอาไว้สุดความสามารถ “เช่นนั้นพวกท่านจะรอถึงเมื่อใดกันแน่”

“อย่างน้อยก็ต้องรอดูความเคลื่อนไหวก่อน”

“ถูกต้อง หากโมเวยอว์ดีกซุ่มอยู่เล่า”

ภิกษุเฒ่าที่พยายามไถลเกลี้ยเมื่อครู่ก็โหม่นน้ำว “คุณชายเซวียอย่าได้ใจร้อน เรามาถึงเชิงเขาแล้ว ระวังสักหน่อยยอมตีกว่า ถึงอย่างไรโมเวยอว์ก็ติดอยู่ในตำแหน่ง ไม่อาจลงเขามาได้ เวลานี้เขาเหมือนเกาทัณฑ์แผ่วปลาย ไม่มีพิษสงใดอีก ไยพวกเราจะต้องพลีผลลามากระทำการยามนี้ เชิงเขามีคนมากมาย ที่เป็นทายาทผู้สูงส่งก็ตั้งมาก หากต้องมาจบชีวิตลง ผู้ใดจะรับผิดชอบเล่า”

เซวียเหมิงเสียงเกรี้ยว “รับผิดชอบ? เช่นนั้นข้าขอถามท่าน ผู้ใดรับผิดชอบชีวิตของอาจารย์ข้าได้บ้าง โมหธานกักตัวอาจารย์ข้ามาสิบปี! สิบปีเต็มๆ! เวลานี้อาจารย์ข้าอยู่บนเขา นี้จะให้ข้ารอต่อไปได้อย่างไร”

ไต้ยีนเซวียเหมิงเอ่ยถึงอาจารย์ ทุกคนก็ประคองสีหน้าไว้ไม่อยู่

บ้างมีท่าทีละอาย บ้างเหลือบซ่ายแลขวา อีกอักพูดไม่ออก

“สิบปีก่อน โมหธานตั้งตนเป็นท่าเขียนจวิน ไม่เพียงล้างเจ็ดสิบสองเมืองของสำนักหฺงเฟิง ยังกำจัดเก้าสำนักใหญ่ที่เหลือ ต่อมาก็ประกาศตนเป็นจอมราชัน หมายถึงพวกท่านให้หมดสิ้น วิบัติทั้งสองครานี้ สุดท้ายเป็นผู้ใดที่ขัดขวางเขา หากมิใช่อาจารย์ข้าเสี่ยงชีวิตปกป้อง พวกท่านจะยังอยู่รอด ข้ายังมีปืนพุดคุยตรงหน้าข้าได้อีกหรือ”

สุดท้ายมีคนกระแอมแห้งๆ สองที เอ่ยเสียงอ่อนโยน “คุณชายเซวีย ท่านระงับโทสะก่อน เรื่องของปรมาจารย์ฉู พวกเรา...ล้วนละอายใจหนัก ทั้งรู้สึกซาบซึ้งใจ แต่ก็ตั้งที่ท่านว่า เขาถูกกักตัวมาสิบปีแล้ว หากเกิดเหตุอันใด ก็คง...จะนั้น ท่านก็รอมาแล้วสิบปี ยามนี้จึงไม่ควรใจร้อนแม้สักครั้งขณะ ท่านว่าถูกหรือไม่”

“ถูก? ถูกมารดาเจ้าสิ!”

คนผู้นั้นเบิกตากว้าง “ท่านดำคนเช่นนี้ได้อย่างไร”

“เหตุใดข้าจะตำไมได้ อาจารย์ไม่ห่วงความตาย เพื่อที่จะช่วยพวกท่าน...พวกคน...”

เขากล่าวต่อไม่ออก คำพูดจุกอยู่ในลำคอ “ข้ารู้สึกแทนอาจารย์ว่า มันช่างไม่ควรค่า”

พูดถึงตอนท้าย เซวียเหมิงพลันเบือนหน้าไป ไหล่สั่นสะท้านเล็กน้อย พยายามขมกั้นน้ำตาเอาไว้

“เราก็มิได้พูดว่าจะไม่ช่วยปรมาจารย์ฉู...”

“นั่นนะสิ ในใจทุกคนล้วนจดจำความดีของปรมาจารย์ฉูไม่เคยลืมเลือน คุณชายเซวีย ท่านกล่าวเช่นนี้เท่ากับปรักปรำว่าทุกคนเนรคุณ ใครจะรับได้เล่า”

“แต่จะว่าไป ไม่ทรานเองก็เป็นศิษย์ของปรมาจารย์ฉูมิใช่หรือ” มีคนเอ่ยเสียงเบา “ข้าว่านะ ความจริงศิษย์ทำเรื่องชั่วช้า เขาเป็นอาจารย์ก็สมควรต้องรับผิดชอบ ดังคำว่าไม่สั่งสอนบุตรคือความผิดของบิดา ไม่กวตขันศิษย์คือความเกียจคร้านของอาจารย์ เดิมนี้ก็เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ ยังต้องมาคร่ำครวญอะไรอีกเล่า”

วาจานี้ออกจะจบบ้างอยู่บ้าง มีคนเอ่ยปรามทันที “พูดเหลวไหลอะไร! ระวังปากเจ้าให้ดี!”

ก่อนจะหันไปเกลี้ยกล่อมเซวียเหมิงด้วยสีหน้ายิ้มๆ “คุณชายเซวีย ท่านอย่าได้ใจร้อน...”

เซวียเหมิงตัดบทเขาทันควัน ดวงตาแทบถลนออกจากแก้ว “จะไม่ให้ข้าร้อนใจได้อย่างไร พวกท่านไม่ทุกข์ร้อนก็พูดได้ดี แต่นั่นอาจารย์ข้า! อาจารย์ของข้า! ข้าไม่ได้พบอาจารย์มาหลายปี! ไม่รู้ว่าอาจารย์เป็นตายร้ายดีอย่างไร ใช้ชีวิตเช่นไร พวกท่านคิดว่าข้ามายืนอยู่ที่นี้เพื่ออะไร”

เขาหลบหายใจ ขอบตาแดงก่ำ “หรือหากพวกท่านรออยู่เช่นนี้ คิดว่าไม่เว่ยอวีจะลงจากเขามาคุกเข่าอ่อนวอนต่อหน้าพวกท่านเองรี”

“คุณชายเซวีย...”

“นอกจากอาจารย์ ข้าไม่มีคนใกล้ชิดผูกพันสักคนบนโลก” เซวียเหมิงสับตขยเสื้อออกจากกรเทนี้ยวรั้งของภิกษุเฒ่า น้ำเสียงแหบพร่า “พวกท่าน

ไม่ไป ข้าไปเอง”

ตั้งวาทะไว้เท่านี้ หนึ่งคนหนึ่งกระบี่ก็ขึ้นเขาไปเพียงลำพัง

สายลมเหน็บหนาวพัดพาความชื้นมาพร้อมกับเสียงใบไม้ไหวกรูกรือวท่ามกลางหมอกหนาหึบคล้ายมีวิญญาณอาฆาตนับไม่ถ้วนกำลังกระซิบกระซาบส่งเสียงหวีดหวิวอยู่ในราวป่า

เซวียเหมิงมุ่งหน้าไปยังยอดเขาด้วยตัวคนเดียว ท่าหนักใหญ่ นำเกรงขามที่ไม่หวนอาศัยอยู่มีแสงเทียนสงบนิ่งส่องสว่างท่ามกลางม่านราตรี เขาพลันเหลือบไปเห็นสุสานสามหลุมตั้งอยู่หน้าเจดีย์ทองเทียน¹⁰ เมื่อเดินเข้าไปดูใกล้ๆ สุสานแรกมีหม้อเซียวคลุมครีမ် ป้ายสุสานสลักอักษรไย่ตั้วใหญ่ว่า ‘สุสานสนมฉู่ ซิงเจิน¹¹ กุ้ยเพย’

ตรงข้ามกับสุสาน “ซิงเจิงกุ้ยเพย” ผู้นี้ คือหลุมสุสานที่สองซึ่งเป็นหลุมใหม่ เนินดินเพิ่งกลบใหม่ๆ บนป้ายสลักว่า ‘สุสานมเหสีโหยวเป่า¹² ซ่งซื่อ¹³’

“...”

หากเป็นเมื่อสิบกว่าปีก่อน เซวียเหมิงได้เห็นเรื่องเหลวไหลพรรค์นี้จะต้องอดหัวเราะไม่ได้แน่

ตอนที่เขากับโม่หวนร่วมสำนักเป็นศิษย์ของอาจารย์คนเดียวกัน โม่หวนเป็นศิษย์ที่ชอบกลั่นแกล้งและหยอกล้อเก่งที่สุด แม้เซวียเหมิงจะเห็นเขาขวางหูขวางตามานาน แต่บางครั้งก็ถูกเขาแกล้งจนทนไม่ไหว

ซิงเจิงกุ้ยเพยกับมเหสีโหยวเป่านี้ไม่รู้ว่าเป็นสิ่งบาบอะไร คงเป็นหลุมศพที่ยอดอัศจรรย์จะไม่ตั้งให้ภรรยาสองคนนั้น รูปแบบดูคล้ายคลึงกับ

¹⁰ เจดีย์ทะเลงฟ้า

¹¹ “ซิงเจิง” แปลว่า “หนึ่งร้อนๆ” ในที่นี้เป็นการล้อกับคำว่า “ซิงเจิน”

¹² หมายถึง ทอดน้ำมัน

¹³ คำว่า “ซื่อ” หมายถึง สกูล โดยทั่วไปใช้ต่อท้ายแซ่ของหญิงที่ออกเรือนแล้ว เป็นธรรมเนียมการเรียกสตรีที่ออกเรือน เพื่อให้รู้ว่าเป็นสตรีที่แต่งงานจากสกุลใด บางครั้งอาจเติมแซ่ของฝ่ายชายไว้หน้าสุด เพื่อให้รู้ว่าเป็นสตรีที่แต่งงานเข้าสกุลใด

“หวังป่า” “กวาง” และ “จีป่า” เพียงแต่เหตุใดเขาจึงตั้งนามหลังวายชนม์ ให้ภรรยาทั้งสองเช่นนี้ก็สุดรู้ได้

เซวียเหมิงมองไปยังสุสานหลุมที่สาม

ใต้เงารাত্রี สุสานนั้นเปิดอยู่ ภายในมีโลงศพโลงหนึ่ง เพียงแต่ในโลงไม่มีผู้ใด บนป้ายสุสานก็ยังไม่มียอยหมึก

แต่สุราชาวดอกสลีบ้านหนึ่ง เกี่ยวน้ำมันพริกที่เย็นชืดแล้วซามหนึ่ง และกับข้าวรสเผ็ดซ้ออีกสองสามจานที่วางอยู่หน้าสุสาน ล้วนเป็นอาหารที่ไม่หรรษาโปรดปราน

เซวียเหมิงจ้องมองอย่างอึ้งงัน ในใจลันตระหนก...หรือว่าไม่เว่ยอวี จะไม่คิดต่อต้าน ขุดหลุมศพให้ตนเอง ตัดสินใจที่จะตายนานแล้ว

เหงื่อกาฬผุดพราย

เขาไม่เชื่อ โม่หรรษาผู้นี้ แต่ไหนแต่ไรล้วนสู้ยิบตา ไม่เคยรู้จักว่าอะไรคือความอ่อนล้า อะไรคือการล้มเลิก ด้วยพฤติกรรมของเขา จะต้องแลกชีวิตกับทัพคุณธรรมจนถึงที่สุด เป็นไปได้อย่างไรที่เขาจะ...

สิบปีมานี้ โม่หรรษายืนอยู่บนจุดสูงสุดแห่งอำนาจ สุดท้ายแล้วเขาเห็นอะไร เกิดอะไรขึ้นกันแน่

ไม่มีผู้ใดล่วงรู้

เซวียเหมิงหันกายหายเข้าไปในความมืด สาวเท้าเข้าไปในตำหนัก อุชานที่มีแสงไฟส่องสว่าง

ในตำหนักอุชาน โม่หรรษาหลับตาสนิท สีหน้าซีดเผือด

เซวียเหมิงเดาไม่ผิด เขาตัดสินใจตายจริงๆ สุสานด้านนอกหลุมนั้นก็คือหลุมศพที่เขาขุดให้ตนเอง หนึ่งชั่วยามก่อน เขาใช้คาถาเคลื่อนย้ายโล่บริวารออกไป แล้วกินยาพิษที่มีฤทธิ์ร้าย ทว่าตบะของเขาสูงยิ่ง ฤทธิ์ยาจึงแพร่กระจายในร่างเขาเชื่องช้าเป็นพิเศษ ด้วยเหตุนี้ความเจ็บปวดจากการถูกกัดกร่อนสลายอวัยวะภายในจึงรุนแรงและชัดเจนยิ่งกว่า

แอ็ด...เสียงประตูตำหนักเปิดออก

โม่หรรษามีได้เงยหน้า เพียงเอ่ยเสียงแหบพว่า “เซวียเหมิง เป็นเจ้ากรรมัง เจ้ามาแล้วหรือ”

เซวียเหมิงยืนแคว้งอยู่บนแผ่นกระเบื้องปูพื้นสีทองในตำหนัก ผม
หางม้ากระจัดกระจาย เกราะเบาเปล่งประกายวาววับ

สหายน่วมล้ากันในอดีตพบพานกันอีกครั้ง ไม่หหรานกลับไม่แสดง
ท่าทีใด ๆ เขานิ่งเหี้ยมขึงแข็ง แพขนตาหนายาวหลบลงปิดดวงตา

ผู้คนล้วนโจษจันกันว่าเขาคือปีศาจเจ้าเล่ห์สามเศียรหกกร แต่
ความจริงคือตาเขาชวนมองยิ่งนัก สันจมูกโค้งได้รูปดูอ่อนละมุน ริมฝีปาก
บางอ้อมน้ำ ใบหน้าอ่อนหวานโดยกำเนิดหลายส่วน มองเพียงรูปโฉม
ผู้ใดก็รู้สึกว่าเขาคือคนงามผู้น่ารัก

เซวียเหมิงเห็นสีหน้าเขา ก็รู้ว่าเขากินยาพิษแล้วดั่งคาด ในใจรู้สึก
บอกไม่ถูก อยากจะเอ่ยบางอย่างแต่ยังไว้ สุดท้ายก็กำหนดแน่น ถาม
เพียงว่า “อาจารย์เล่า”

“...อะไร”

เซวียเหมิงเสียงเข้ม “ข้าถามเจ้า อาจารย์เล่า! อาจารย์ของเจ้าและข้า
อาจารย์ของเราเล่า!”

“อ้อ” ไม่หหรานแค้นเสียงเบา ๆ ในที่สุดดวงตาดำสนิทแทรกประกาย
ม่วงที่ถูกคั่นด้วยกาลเวลาในอดีตอันสลบซบซือนก็เบิกขึ้นช้า ๆ จับจ้องมายัง
ร่างของเซวียเหมิง

“นับดูแล้ว ตั้งแต่แยกจากกันที่วังท่าเสวีย¹⁴ ของคุณหลุน เจ้ากับ
อาจารย์ก็ไม่ได้พบกันมาสองปีแล้ว”

ไม่หหรานเอ่ยพลางยิ้มน้อย ๆ

“เซวียเหมิง เจ้าคิดถึงอาจารย์หรือ”

“อย่ามัวพูดพาล่าม! คินอาจารย์ให้ข้า!”

ไม่หหรานมองเขาอย่างสงบนิ่ง ชมอาการปวดบิดเป็นระยะในช่องท้อง
มุมปากยกยิ้มเยาะ หลังพิงพนักบัลลังก์

ภาพเบื้องหน้าดับวูบเป็นพัก ๆ เขาพอจะรับรู้ได้อย่างชัดเจนว่าอวัยวะ
ภายในกำลังบิดตัวและหลอมละลาย แปรสภาพเป็นโลหิตนำเหม็น

¹⁴ วังยาหิมะ

โมหรานเอ่ยด้วยน้ำเสียงเกียจคร้าน “คืนให้เจ้า? พุดโง่ๆ เจ้าไม่ใช่
สมองคิดตุ๊กหน้อย ข้ากับอาจารย์มีความแค้นฝังลึกเช่นนี้ ข้าจะยอมให้
เขามิชีวิตอยู่ในโลกนี้ได้อย่างไร”

“เจ้า...!” ใบหน้าเซวียเหมิงพลันซีดเผือด สองตาเบิกกว้าง ถอยหลัง
กรูด “เป็นไปไม่ได้...เจ้าไม่มีทาง...”

“ข้าไม่มีทางอะไร” โมหรานหัวเราะเบาๆ “เจ้าลองว่ามาที ข้าไม่มีทาง
อะไร”

เซวียเหมิงเสียงสั่นเครือ “แต่ว่าสำหรับเจ้า เขาคือ...ถึงอย่างไรเขา
ก็คืออาจารย์เจ้า...เจ้าจะลงมือได้อย่างไร!”

เขาเงยหน้ามองโมหรานซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์ สวรรค์มีผู้¹⁵ นรก
มีพญายม โลกมนุษย์ย่อมมีโมเวยอวี

แต่สำหรับเซวียเหมิงแล้ว ต่อให้โมหรานกลายเป็นจักรพรรดิแห่ง
โลกมนุษย์ ก็ไม่ควรกลายเป็นเช่นนี้

เซวียเหมิงสั่นสะท้านไปทั้งร่าง แค้นจนน้ำตาไหล “โมเวยอวี เจ้ายัง
เป็นคนอยู่หรือไม่ เขาเคย...”

โมหรานเหลือบตาขึ้นมองอย่างเย็นชา “เคยอะไร”

เซวียเหมิงเสียงสั่น “เขาเคยปฏิบัติต่อเจ้าเช่นไร เจ้าก็รู้...”

โมหรานพลันยิ้ม “เจ้าคิดจะเตือนข้าว่า เขาเคยตีข้าจนผิวหนังยับเยิน
ไม่เหลือชิ้นดี เคยให้ข้าคุกเข่ารับผิดต่อหน้าผู้คน หรือคิดจะเตือนข้าว่า
เขาเคยขวางอยู่เบื้องหน้าข้า ชัดขวางเรื่องของข้าจนเสียการใหญ่ก็ครั้งก็หน
เพื่อเจ้าและเพื่อคนที่ไม่เกี่ยวข้อง”

เซวียเหมิงส่ายหน้าด้วยความเจ็บปวด “...”

ไม่ใช่ซะ โมหราน

เจ้าลองคิดดูให้ดี ละวางความอาฆาตแค้นเหล่านั้นลง แล้วหันมา
มองตุ๊กหน้อย

¹⁵ หนึ่งในสามจักรพรรดิแห่งยุคสามราชาห้าจักรพรรดิ ตามตำนานว่าไว้ว่าเป็นบรรพบุรุษ
และเทพผู้ปกครองอมลมนุษย์ มีร่างกายท่อนบนเป็นคนท่อนล่างเป็นงู

เขาเคยพาเจ้าฝึกยุทธ์ ปกป้องคุ้มภัยให้เจ้า

เขาเคยสอนเจ้าฝึกอักษรอ่านตำรา แต่งโคลง วาดภาพ

เขาเคยหัดทำอาหารเพื่อเจ้า มือไม่รุ่งม่างจนได้ผล

เขาเคย...เขาเคยรอเจ้ากลับมาทั้งวันทั้งคืน ตั้งแต่ฟ้ามีดวงฟ้าแสง...

คนเดียว...

คำพูดมากมายเหล่านี้ก็ลบลบติดอยู่ในลำคอ สุดท้าย เซวียเหมิงเพียง
เอ่ยเสียงสะท้อน

“เขา...เขารวมณ่ร้ายยิ่งนัก ช้ำยังพูดจาไม่น่าฟัง ทว่าแม้แต่ข้าก็ยัง
รู้ว่าเขาดีต่อเจ้าเพียงนั้น เหตุใดเจ้า...เหตุใดเจ้าใจแข็ง...”

เซวียเหมิงเงยหน้าขึ้น ช่มก้นน้ำตาที่เอ่อท้นเอาไว้ ลำคอตีบตัน
ไม่อาจเอื้อนเอ่ยต่อไปได้อีก

“ใช่แล้ว” ได้ยินเสียงทอดถอนใจแผ่วเบาของโม่หรานดังขึ้นในตำแหน่ง
หลังจากเงยไปนาน “แต่ว่าเซวียเหมิง เจ้ารู้หรือไม่” น้ำเสียงของโม่หราน
แผ่วไพล่อย่างเห็นได้ชัด “เขาเคยทำร้ายคนที่ข้ารักเพียงหนึ่งเดียวเช่นกัน
เพียงหนึ่งเดียว”

เงยบงนเนินนาน

ช่องท้องปวดร้าวราวกับถูกเพลิงแผดเผา เลือดเนื้อถูกฉีกกระชาก
เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยนับพันนับหมื่นชิ้น

“แต่ว่า ชั่วดีอย่างไรก็เป็นศิษย์อาจารย์กัน ศพของเขาตั้งอยู่ใน
ศาลาหงเหลียน¹⁶ บนยอดเขาทิศใต้ ร่างของเขานอนอยู่ในดอกบัว รักษา
สภาพไว้อย่างดี เหมือนกำลังนอนหลับอยู่” โม่หรานพुरुลมหายใจ พยายาม
วางท่าสงบนิ่ง ขณะเอ่ยออกไปเช่นนี้ เขาไม่แสดงสีหน้า นิ้วมือวางนิ่งอยู่
บนโต๊ะยาวไม้จื่อถ่าน ทว่าข้อนิ้วกลับขาวซีด

“ศพของเขาคงสภาพด้วยพลังวิมูญานของข้า จึงไม่น่าเปื่อย
หากเจ้าคิดถึงเขา ก็อย่ามัวสิ้นเปลืองคำพูดกับข้าอยู่ที่นี่ จួយโอกาส
ขณะข้ายังไม่ตาย รีบไปเสีย”

¹⁶ ศาลาปทุมแดง

รสคารวขึ้นตีขึ้นมาในลำคอ ขณะเอ่ยปากโม้ทรานไอสองสามครั้ง
ในปากและฟันล้วนเต็มไปด้วยโลหิตสด แต่สายตากลับผ่อนกลายเป็นอิสระ
เขาเอ่ยเสียงแหบพร่า “ไปเถอะ ไปดูเขา หากไม่ทันการณ์ ข้าตายไป
พลังวิญญานถูกตัดขาด เขาก็จะแปรสภาพเป็นเจ้าภูลี”

กล่าวจบ เขาหลับตาดอย่างโรยแรง พิษร้ายโจมตีหัวใจ เปล่งร้อน
ผลาญเผาทรมาณ

ความเจ็บปวดรุนแรงตั้งฉีกทั้งหัวใจ แม้แต่เสียงโหยให้คร่ำครวญ
ของเซวียเหมิงก็อยู่ไกลออกไป ราวกับดังมาจากทะเลลึกนับหมื่นจั้ง¹⁷

โลหิตไหลลงตามมุมปากไม่หยุด โม้ทรานกำแขนเสื้อแน่น กล้ามเนื้อ
หดเกร็งเป็นระยะ

เขาลืมตาอঁหน้าพร่าเลือน เซวียเหมิงวิ่งไปไกลแล้ว วิชาตัวเบาของ
เจ้าหนุ่มนั้นนับว่าไม่แย้ วิ่งจากที่นี้ไปยอดเขาที่คิดใช้เวลาไม่มากนัก

การได้เห็นหน้าอาจารย์ครั้งสุดท้าย เขาคงทำได้

โม้ทรานยันกายลุกขึ้นอย่างโง่งงงนง นิ้วมือเปรอะคราบเลือดเริ่ม
ประสานอิน¹⁸ ส่งตนเองไปยังหน้าเจดีย์ทงเทียนบนยอดเขาสี่อูเซิง

ยามนี้เป็นปลายฤดูสุราศ ดอกไฟถึงบานสะพรั่ง

เขาไม่รู้ว้าเหตุใดสุดท้ายตนเองจึงเลือกจบชีวิตบาปหนาลงที่นี้ เพียง
คิดว่าบุปผาบานตระการเช่นนี้ ยังนับว่าเป็นสุสานที่งดงาม

เขานอนลงในโลงศพที่เปิดไว้ เงยหน้ามองดูดอกไม้บานยามค่ำคืน
ที่ปลิดปลิวลงมาอย่างไร้สัมเสียง

โปรยปรายลงมาในโลงศพที่เปิดอยู่ พลิวผ่านแก้ม ดอกแล้วดอกเล่า
เหมือนเรื่องราวในอดีตที่โรยราไป

ชีวิตนี้ จากบุตรนอกสมรสคนหนึ่งที่ไม่มื่ออะไรเลย จนกลายเป็น
ตี่จวิน¹⁹ เพียงหนึ่งเดียวแห่งโลกมนุษย์

¹⁷ 1 จั้ง เท่ากับประมาณ 3.33 เมตร ในที่นี้เป็นการเปรียบเปรยว่าลึกมาก

¹⁸ คือทำประสานสองมือเข้าด้วยกัน ทำเป็นสัญลักษณ์ต่างๆ ตามแต่คาถาที่บิรกรรม
เพื่อเป็นการควบคุมจักระก่อนเรียกใช้คาถาให้ออกมาในรูปของพลังงาน

¹⁹ คำเรียกยกย่องเทพเจ้า

เขาช่วยร้ายถึงที่สุด สองมืออาบโลหิต รัก แค้น ชอบ ชัง สุดท้าย
ไม่เหลือสิ่งใดสักอย่าง

สุดท้ายเขาก็ไม่ได้สักข้อความอันเสรีไร้ขอบเขตลงบนป้ายสุสาน
ของตนเองแม้แต่อักษรเดียว ไม่ว่าจะเป็น “จอมราชันตลอดกาล” อันไร้
ยางอาย หรือคำเหลวไหลอย่าง “ทอดน้ำมัน” “นั่งร้อน” เขาไม่ได้เขียน
อะไรทั้งสิ้น สุสานของปฐมราชันแห่งโลกบำเพ็ญเพียร ท้ายที่สุดก็ไม่ได้
ทิ้งข้อความใดไว้

ละครชวนหัวอันต่อเนื่องยาวนานนับสิบปี ในที่สุดก็ถึงกาลอวสาน
ผ่านไปอีกหลายชั่วยาม ขณะที่กลุ่มคนชุกคิบเพลิงสว่างโรดตั้งงูเพลิง
บุกเข้าไปในตำหนัก สิ่งที่รอพวกเขากลับเป็นตำหนักอุทยานอันว่างเปล่า
ยอดเขาสื่อเชิงที่ไร้ผู้คน มีเพียงเขวียเหมิงฟุบลงกับพื้นรำไห้จนร่างชาอยู่
ท่ามกลางเก้ากระดุกเคลื่อนพื้นข้างศาลาริมน้ำหงเหลียน

และยังมี... โม่เวยอวี่ที่แม้กระทั่งศพก็เย็นเฉียบไปแล้วอยู่หน้าเจดีย์
ทองเทียน

ตัวจำพื้นแล้ว

“ใจข้าดังห้วงน้ำนิ่งสนิท หมั่นความคิดกลายกลับเป็นเถ้าถ่าน ไม่คาดว่า
คืนเหมันต์ซานจิว¹ กลับทอประกายวสันต์ ฤๅสวรรค์เวทนาทุ่งหญ้าเขียว
ในหุบเขา กล่าวได้ว่าไต่ห้อยอันล้วนด้วยเล่ห์ลวงจะแสนเข็ญ”

ข้างหูได้ยินเสียงกังวานใสของสตรีดังเจ็ดยแจ้ว ถ้อยเสนาะดังมุก
และหยกกระทบกัน แต่กลับทำให้ไม่หรรษาปวดศีรษะจนเส้นเลือดที่ขมับ
เต้นตุบ ๆ

“หนวกหุอะไร! ฝีที่ใดแผดเสียงโหยหวน! ใครไล่ นางหญิงชั้นต่ำ
ผู้นี้ลงเขาไปให้พ้นที!”

ตะโกนจบ ไม่หรรษากรู้อีกว่าไม่ถูกต้อง

...ข้าตายแล้วมิใช่หรือ

ความคับแค้นและความเหินห่าง ความเจ็บปวดและความเดียวดาย
จู่โจมเข้ามาจนปวดร้าวในอก ไม่หรรษาลืมตาโดยพลัน

ภาพทุกอย่างก่อนตายดั่งลมพัดหิมะกระจาย เขาพบว่าตนเอง
กำลังนอนอยู่บนเตียง มีโซ่เพียงบนยอดเขาสื่อเชิง เตียงนี้สลักลาย
มังกรหงส์ เนื้อไม้กำจายกลิ่นแป้งชาดเข้มข้น ผ่านวณเก่าที่ปูอยู่มีสีชมพู

¹ นับจากวันตงจิว (เรียกอีกอย่างว่า “วันเริ่มนับเก่า”) หรือวันเหมยอัน (Winter Solstice)
ไป 9 วัน เป็นรอบที่ 3 (หรือก็คือ 27 วันนับจากวันตงจิว) จึงจะเป็นช่วงที่หนาวที่สุดของปี
โดยมากมักจะตรงกับเดือนมกราคม

และม่วงอ่อน บักลายยวนยาง² เล่นน้ำ ทมอมผ้าห่มเช่นนี้มีแต่สตรีในหอ
เรจรมย์ที่ใช้

“... ”

ไม่ทราบตัวแข็งที่ไปชั่วขณะ

เขารู้ว่าที่นี่คือที่ใด

นี่คือ “เรือนมุงกระเบื้อง”³ แห่งหนึ่งในละแวกยอดเขาสี่อเชิง

ที่เรียกว่า “เรือนมุงกระเบื้อง” ก็คือหอเรจรมย์ กล่าวคือ “ยามมา
กระเบื้องประกบ ยามจากกระเบื้องแยก”⁴ แยกหรือสาวงามพบกันแล้ว
แยกย้ายไปตามสะดวก

ไม่ทราบในวัยเยาว์ มีช่วงหนึ่งพักไผ่ในกามยิ่งนัก ในครึ่งเดือนนอน
ที่หอเรจรมย์อยู่สิบกว่าวัน เพียงแต่หอเรจรมย์นี้เปลี่ยนเจ้าของไปตั้งแต่
ตอนเขาอายุสี่สิบกว่า ต่อมาเปลี่ยนเป็นหอสุรา ทว่าหลังจากเขาตายกลับมา
ปรากฏตัวอยู่ในหอเรจรมย์ที่ปิดกิจการไปนานแล้ว

นี่มันเกิดอะไรขึ้น

หรือว่าตอนเขามีชีวิตอยู่ก่อกรรมทำเข็ญหนักหนาเกินไป ทำร้าย
ชายหนุ่มหญิงสาวนับไม่ถ้วน ด้วยเหตุนี้จึงถูกพญายมลงโทษให้มาเกิดใหม่
ในหอเรจรมย์เพื่อรับแขก?

ไม่ทราบคิดฟุ้งซ่านพลางพลิกตัวไปโดยไม่รู้ตัว

พลันเผชิญกับใบหน้าที่คุณเคย

² เบ็ดแมนดารินคู่ เป็นเบ็ดที่มีคู่ตัวเดียวตลอดชีวิต จึงเป็นสัญลักษณ์ของความรักมั่น

³ ภาษาจีนคือ “หว่าจี้” หรือ “หว่าเซอ” เป็นคำที่ใช้เรียกแหล่งเรจรมย์ในสมัยชง ให้บริการ
ความบันเทิงด้านต่าง ๆ แก่แขกหรือ ทั้งร้องรำทำเพลง รวมทั้งบริการทางเพศด้วย ที่เรียก
เช่นนี้ เพราะกระเบื้องหลังคาของจีนมีลักษณะเป็นกระเบื้องกาบ หรือกระเบื้องกาบกล้วย
ที่ประกอบด้วยกระเบื้องสองแผ่นวางคร่อมกัน เรียกว่ากระเบื้องตัวผู้และกระเบื้องตัวเมีย
กระเบื้องแผ่นกว่าคือตัวผู้ มีลักษณะเหมือนกาบกล้วย ช่างได้มี “วง” ทำหน้าที่เป็นขอยึด
กับระแนง ส่วนแผ่นหนายคือตัวเมีย มีลักษณะแบน ขอบทั้งสองด้านงอขึ้น มีขอด้านบน
ใช้เกี่ยวกับระแนง คนจึงมองว่าลักษณะเหมือนชายหญิงกำลังร่วมคู่กัน

⁴ กล่าวไว้ในบันทึก *เมิงเหลียงลู่* ของอู่จื่อมู่ นักเขียนสมัยชงได้ เป็นท่อนที่บรรยาย
ลักษณะกิจการของสถานเรจรมย์ว่ามาง่าย ไปง่าย แยกมาที่ยวนนางโลม เสรีจกใจแล้วก็แยกย้าย
เหมือนลักษณะของกระเบื้องสองแผ่นที่คร่อมกันและถอดออกจากกันได้ง่ายดาย

“...”

อะไรวะ! เหตุใดมีคนมานอนอยู่ข้างกายข้า

ข้ายังเป็นบุรุษเปลือยกายล่อนจ้อน!

บุรุษผู้นี้หน้าตาอ่อนเยาว์ เครื่องหน้าละเอียดอ่อน ขาวผุดผ่องน่ารัก
ไม่อาจแยกแยะชายหญิง

ใบหน้าไม่ทรานไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ทว่าในใจกลับมีเกลียวคลื่น
โหมกระหน่ำ จ้องหนุ่มหน้าขาวที่จมอยู่ในนิทรายู้งเป็นครั้งแรกก่อนวัน ทันใดนั้น
ก็จำได้

นี่คือนายบำเรอที่ข้าโปรดปรานเป็นพิเศษในวัยเยาว์มิใช่หรือ เหมือน
ว่าจะซื้อทรงซาน?

หรือไม่ก็ซื้อทรงจิว

จะซานหรือจิวก็ไม่สำคัญ ที่สำคัญคือ ต่อมานายบำเรอผู้นี้ป่วยเป็น
กามโรค ตายไปหลายปีแล้ว ศพก็น่าจะไม่เหลือซากนานแล้ว ทว่าตอนนั้น
เขากลับยังมีชีวิตอยู่ ตัวขาว ๆ นุ่ม ๆ ขดซุกอยู่บนเตียงเขา ลำคอและไหล่
ที่มีรอยจ้ำเขียว ๆ ม่วง ๆ คลุมเครือเผยออกมาจากใต้ผ้าห่มปกกลาย

ไม่ทรานหน้าตึง เลิกผ้าห่มขึ้น เลื่อนสายตาลงไปด้านล่าง

“...”

ทรงที่ไม่รู้ว่าจิวหรือซานผู้นี้ เอาเป็นว่าเขาคือทรงจิวไปก่อนแล้วกัน
คนงามน้อยทรงจิวมีรอยแฉกกระจายทั่วร่าง ต้นขาขาวนุ่มดุจหยกขาว
มันแพะยังถูกมัดอย่างประณีตด้วยเชือกแดงหลายเส้น

ไม่ทรานทำคางลอบถอนหายใจพลางคิดว่า...ช่างน่าสนใจนัก

พิจารณาจากฝีมือผูกเชือกอันประณีตนี้ ทักษะช่างของเช่นนี้ ภาพอัน
คุ้นตานี้

นี่คงมิใช่ข้าเป็นคนมัดเองกระมัง!

เขาคือผู้ฝึกเขียน เรื่องการเกิดใหม่ก็พอจะเคยอ่านผ่านตามาบ้าง
เวลานั้นเขาดสงสัยไม่ได้ว่า หรือตนเองจะย้อนกลับมาใช้ชีวิตใหม่อีกครั้ง

เพื่อพิสูจน์ความคิดตนเองมากขึ้นอีกชั้น ไม่ทรานหาค้นช่องสำริด
มาส่องดู ค้นช่องสำริดเก่าชำรุดมาก แต่ในประกายสีเหลืองหม่น ๆ ยังพอ

มองเห็นรูปโฉมของตนได้ร่าง ๆ

ไม่ทราบตายเมื่ออายุสามสิบสองปี นับเป็นวัยตั้งตัวแล้ว ทว่าเวลานี้ ใบหน้าของสหายในคันท้องผู้นั้นกลับค่อนข้างเยาว์วัยอย่างเห็นได้ชัด คิ้วตา หล่อเหลาฉายความโอหังถือดีที่เป็นลักษณะเฉพาะของคนหนุ่ม ดูเหมือน น่าจะอายุสักสิบห้าสิบหก

ในห้องนี้ไม่มีคนอื่น ไม่ทราบผู้เป็นทรราชแห่งยุคบำเพ็ญเพียร จอมอิทธิพลแห่งแดนสูงส่ง จักรพรรดิแห่งโลกมนุษย์ ประมุขแห่งยอดเขา ลือเชิง ท่าเซียนจวิน นิ่งเงียบไปนาน ก่อนแสดงความรู้สึกในใจออกมา ด้วยความสัตย์จริง

“เวรแล้ว...”

คำว่า “เวรแล้ว” ที่หลุดออกไปปลุกทรงจิวให้ตื่นขึ้นมาอย่างงัวเงีย

คนงามลุกขึ้นนั่งอย่างเกียจคร้าน ผ้าห่มปักลายที่คลุมกายเลื่อน ลงมาตามลาดไหล่ เผยให้เห็นร่างขาวผ่องสะอาดตา เขาเลี้ยงผมจนยาว อ่อนนุ่ม ดวงตาดอกท้อ่วงงุนหรือปรี๊ด หางตามีสีแดงเรื่อ อ้าปากทวาดทอด

“ฮ้าว...คุณชายโม่ วันนี้ท่านตื่นเช้าจริง”

ไม่ทราบมิได้ส่งเสียง ย้อนกลับไปสิบกว่าปีก่อน เขาชอบคนงามน้อย ผู้อ่อนช้อยน่ารักที่ไม่อาจแยกแยะว่าชายหรือหญิงอย่างทรงจิวจริง ๆ ทว่า เวลานี้ ท่าเซียนจวินในวัยสามสิบสอง มองอย่างไรก็สงสัยว่าตอนนั้น หัวสมองของตนถูกลาถีบหรืออย่างไร ถึงได้รู้สึกว่ามีบุรุษประเภทหนึ่งดงาม

“หรือเมื่อคืนจะนอนไม่หลับ ผันร้ายใช่หรือไม่”

ตัวข้าตายแล้ว เจ้าว่าเป็นผันร้ายหรือไม่แล้ว

ทรงจิวเห็นเขาไม่เอ่ยคำ คิดว่าเขาอารมณ์ไม่ดี จึงลุกจากเตียง เดิน ไปยังหน้าต่างไม้ฉลุฉาย โอบไม่ทราบจากทางด้านหลัง

“คุณชายโม่ ท่านสนใจข้าสักหน่อยสิ โยเอาแต่นิ่งอึ้ง ไม่สนใจคน”

ไม่ทราบถูกเขาโอบกอดไว้เช่นนี้ ใบหน้าก็เขียวคล้ำ แทบอยากจะ กระชากปีกผางน้อยตนนี้ออกจากหลังตนเองทันที แล้วตบใบหน้าที่หนึ่งหน้า บอบบางของอีกฝ่ายสักสิบเจ็ดสิบแปดผาดใหญ่ ทว่าสุดท้ายยังคงข่มกั้น เอาไว้

เขายังงุนงงเล็กน้อย ไม่กระจ่างถึงสถานการณ์
ถึงอย่างไรหากตนกลับมาเกิดใหม่จริง ทั้งเมื่อคืนยังหลับนอนกับ
ทรงจิว หากตื่นขึ้นมาก็ต่อคนจนจมูกเขียวหน้าบวม พุทธกรรมเช่นนี้
คงไม่ต่างจากจิตวิปริต ไม่เหมาะสม...ไม่เหมาะสมเอามาก ๆ

หลังจากปรับอารมณ์แล้ว โมหรานจึงถามคล้ายไม่ใส่ใจว่า “วันนี้คือ
วันใดเดือนใด”

ทรงจิวชะงัก จากนั้นจึงยิ้มแล้วเอ่ย “ขึ้นสี่ค่ำเดือนห้าอย่างไรเล่า”

“ปีวอกธาตุไฟ?”⁵

“นั่นคือปีที่แล้ว ปีนี้คือปีระกาธาตุไฟต่างหาก คุณชายไม่ช่างเป็น
ผู้สูงศักดิ์ที่ชี้หลังขี้สืมโดยแท้ นับวันความจำยิ่งถดถอย”

ปีระกาธาตุไฟ...

แววตาโมหรานคลุมเครือสับสน ในหัวหมุนเร็วจี

ปีระกาธาตุไฟ เขาอายุสิบหกปี เพียงหนึ่งปีหลังจากได้รับการรับรอง
จากประมุขแห่งยอดเขาสี่ชื่อเชิงว่าเขาเป็นหลานที่พลัดพรากไปหลายปี ก่อน
จะก้าวกระโดดจากสุนัขขี้เรื้อนที่ถูกรังแก กลายเป็นพญาหงส์บนยอดไม้

เช่นนั้นซ้ำ...กลับมาเกิดใหม่แล้วจริง ๆ?

หรือว่าเป็นความฝันมาหลังก่อนตาย...

ทรงจิวยิ้มแล้วเอ่ย “คุณชายโม่ ข้าว่าท่านน่าจะหิวจนเลอะเลือนแล้ว
แม้แต่วันนี้เป็นวันใดก็ยังไม่ได้ ท่านนั่งรอสักครู่ ข้าจะไปเตรียมของกิน
มาให้ท่าน แบ่งม้วนทอดดีหรือไม่”

ยามนี้โมหรานเพิ่งกลับมาเกิดใหม่ ยังไม่รู้ว่าจะตอบสนองต่อเรื่อง
ทั้งหมดนี้อย่างไร ได้แต่ยึดตามที่เคยเป็นมาอย่างไม่มีพลาด เขาหวน
นึกถึงความเจ้าสำราญของตนเองในอดีต แล้วก็ต้องสะกดกลิ่นความ
สะอิดสะเอียนเอาไว้ ยิ้มพรางบิบบาทรงจิว

“ดียิ่ง เพิ่มโจ๊กอีกสักชาม กลับมาป้อนข้าด้วย”

⁵ เป็นการระบุวันเวลาดังเดิมของจีนตามหลักวงจร 60 ปี โดย ยาม วัน เวลา และปี
จะถูกระบุด้วยนักษัตร (12 ก้านดิน) และธาตุ (10 กิ่งสวรรค์) ทั้งนี้ยังใช้เป็นข้อมูลในการ
คำนวณดวงชะตาที่เรียกว่า “ปาจ้อ” (ปัยหยี่-สี่เถียว) ด้วย

ทรงจิวสวมเสื้อผ้าออกไป ไม่นานก็ยกถาดไม้กลับเข้ามา บนถาดมีโจ๊กพักทองขามหนึ่ง แบ่งม้วนทอดสองแผ่น และกับข้าวหนึ่งจาน

โม่หฺรานเริ่มทิวพอดี เตรียมจะคว้าแบ่งทอดมากิน ทรงจิวปล้นผลักมือเขาออก เอ่ยเอาใจว่า “ให้ข้าป้อนคุณชาย”

“...”

ทรงจิวหยิบขามโจ๊ก นั่งลงบนตักโม่หฺราน เขาสวมชุดคลุมเนื้อบาง เบื้องล่างล่อนจ้อน มิได้สวมสิ่งใด ต้นขาเนียนนุ่มแยกออก แนบสนิทกับผิวหนังของโม่หฺราน ซ้ำยังถูไถไปมาด้วยกิริยาคลุ้มเคลือที่สองที ลื่อนย้วยยาวนานอย่างมิต้องเอื้อนเอ่ย

โม่หฺรานจ้องใบหน้าของทรงจิวครู่หนึ่ง

ทรงจิวคิดว่าเขาเกิดอารมณ์กำหนดขึ้นมาอีก จึงเอ่ยอย่างกะบิงกะบอนว่า “ไยคุณชายเอาแต่มองข้าเช่นนี้ อาหารเย็นหมดแล้วนะ”

โม่หฺรานนั่งเงยไปชั่วขณะ นึกถึงเรื่องดี ๆ เหล่านั้นที่ทรงจิวทำกลับหลังตนเองเมื่อชาติก่อนขึ้นมา มุมปากค่อย ๆ คลี่ยิ้มหวานขึ้นและสนิทสนมไว้เทียบเทียบ

เรื่องน่ารังเกียจทั้งหลาย ทำเซียนจวินเช่นเขาทำมามากแล้ว ขอเพียงเขาอยากทำ เรื่องน่ารังเกียจยิ่งกว่านี้เขาก็ทำได้ เวลานี้ก็แค่เล่นสนุกเท่านั้น ลูกไม้เด็กน้อยไม่เคยมือเขาหรอก

โม่หฺรานพิงพนักเก้าอี้อย่างสบายอารมณ์ ยิ้มเอ่ย “ขึ้นมาล้างสิ”

“ข้า...ก็นั่งอยู่มิใช่หรือ”

“เจ้าก็รู้ว่าข้าหมายถึงนั่งที่ใด”

ทรงจิวหน้าแดง เอ่ยตำหนิ “ใจร้อนเช่นนั้น คุณชายกินเสร็จก่อนค่อย... อ๊ะ!”

ยังไม่ทันกล่าวจบ ก็ถูกโม่หฺรานบังคับรั้งตัวมาข้างหน้า แล้วจับกดลงไป ทรงจิวมือสั่น ขามโจ๊กพลิกคว่ำตกพื้น ท่ามกลางความตกใจยังไม่ลืมเอ่ยเสียงแผ่ว “คุณชายไม่ ขาม...”

“ปล่อยไว้”

“เช่นนั้น เช่นนั้นท่านก็กิน... อืม... อา...”

ถูกเตะถีบ ถูกบดขยี้ ถูกด่าทอ ถูกผลักไล่ไม่ต่างจากสุนัขข้างถนน โอ๊ะโอ...
แต่คิดก็ทำให้เขาสุขภาพกายสบายใจแล้ว กระทั่งความสะอิดสะเอียนที่เพิ่ง
ฆ่าเราคนผู้นี้ก็มลายหายไป

รอยยิ้มไม่หรรษาน่ารักยิ่งกว่าเดิม

กदन้าหนักที่มีโอ โลहितแดงสดซีมออกมาเร็วหนึ่ง

คนที่สลบไสลคล้ายรับรู้ถึงความเจ็บปวด ครางเบาๆ ด้วยเสียง
แหบพร่า น้ำตาเกาะพราวบนขนตา ดูน่าเอ็นดูเหลือใจ

มือของไม่หรรษาพลันหยุดชะงัก

เขานึกถึงสหายเก่าผู้หนึ่งขึ้นมา

“...”

จากนั้นก็ตระหนักได้ว่าตอนนี้ตนกำลังทำอะไรอยู่ อึ้งไปชั่วขณะ
ในที่สุดก็ลดมือลงช้าๆ

เขาทำชั่วจนเป็นนิสัยแล้วจริงๆ ลืมไปว่าตนเองได้กลับมาเกิดใหม่แล้ว

เวลานี้ เรื่องราวทั้งหมดยังมีได้เกิดขึ้น ความผิดมหันต์ล้วนยังไม่
ก่ออกำเนิด คนผู้นั้น...ก็ยังไม่ตาย โยเขาต้องเดินข้ามบนหนทางแห่ง
ความโหดเหี้ยมอำมหิตอีก เขาสามารถเริ่มต้นใหม่ได้แล้วแท้ๆ

เขานั่งลง ยกขาข้างหนึ่งขึ้นพาดขอบเตียง เล่นเศษกระเบื้องในมือ
อย่างใจลอย พลันเหลือบไปเห็นว่าแป้งม้วนทอดมันเลี่ยนยังวางอยู่บนโต๊ะ
จึงหยิบมา ลอกกระดาษเคลือบน้ำมันทิ้ง แล้วกัดคำโต เคี้ยวกินจนเต็มปาก
ริมฝีปากมันเยิ้ม

แป้งทอดนี้ถือเป็นของเด่นของหอเจิ้งรมย์แห่งนี้ อันที่จริงก็ไม่เห็นว่า
อร่อยล้ำ หากเทียบกับรสชาติอันโอชะที่เขาเคยได้ลิ้มลองในเวลาต่อมา
ก็ไม่ต่างจากเคี้ยวเทียนไข^๖ แต่หลังจากหอเจิ้งรมย์ปิดกิจการ ไม่หรรษา
ก็ไม่เคยได้กินแป้งม้วนทอดนี้อีกเลย เวลานั้นรสชาติที่คุ้นเคยของแป้งม้วน
ทอด ผ่านเรื่องราวในอดีต ย้อนกลับมาสู่ปลายลิ้นอีกครั้ง

ทุกครั้งที่ไม่หรรษาถลिनลงไปหนึ่งคำ ก็รู้สึกถึงความไม่สมจริงที่ได้

^๖อุปมาถึงรสชาติจิตซีต

เกิดใหม่น้อยลงไปหนึ่งส่วน

กระทั่งกินแป้งม้วนทอดจนหมดชิ้น ในที่สุดเขาก็ค่อยๆ คืบสติมาจากความมึนงงเมื่อตอนแรก

ข้ากลับมาเกิดใหม่แล้วจริง ๆ

ความชั่วร้ายเลวทรามทั้งหมดในชีวิตเขา เรื่องราวทั้งหลายที่ไม่อาจย้อนกลับไปได้ ล้วนยังไม่เริ่มขึ้น

ยังไม่ได้สังหารท่านลุงท่านป้า ยังไม่ได้มาล้างเจ็ดสิบสองเมือง ยังไม่ได้ล้างอาจารย์เนรคุณบุพการี ยังไม่ได้แต่งงาน ยังไม่...

ไม่มีผู้ใดตาย

เขาเดาะลั่นดังป๊อก เลียฟันขาวที่เรียงชิดเป็นระเบียบ สัมผัสได้ว่ากระแสความสุขเล็กๆ ในอกแผ่ซ่านอย่างรวดเร็ว กลายเป็นความตื่นเต้น กระตือรือร้นที่ตาโถมเข้ามาราวกับคลื่นทะเลลึก ชาติกรก่อนเขามีอำนาจสามเคล็ดวิชาต้องห้ามหลักของโลกมนุษย์ล้วนผ่านตามาแล้ว ทั้งยังเชี่ยวชาญเคล็ดวิชาต้องห้ามอีกสองวิชา มีเพียงเคล็ดวิชา “เกิดใหม่” ที่ต่อให้เขาฉลาดปราดเปรื่องเพียงใด ก็มิอาจเข้าถึงได้

ไม่นึกว่า สิ่งที่มีอาจไขว่คว้ายามมีชีวิต หลังตายไปจะกลับกลายเป็นจริง

ความไม่ยินยอม ความซึ่มเซา ความเดียดวายอ้างว้างทั้งหลายในชาติกรก่อนล้วนยังค้างคาอยู่ในใจ ภาพเหตุการณ์ที่เปลวไฟลุกไหม้เผาอดเขา ลือเซิง ทั้งกองทัพบุกประชิด ราวกับยังอยู่ตรงหน้า

ในตอนนั้นเขาไม่ยอมให้มีชีวิตอยู่แล้วจริงๆ ผู้คนต่างบอกว่าเขาถูกลิขิตให้มีชีวิตโดดเดี่ยว ไร้ญาติขาดมิตร สุดท้ายตัวเขาเองก็รู้สึกเหมือนตายทั้งเป็น ใช้ชีวิตอย่างเบื่อหน่าย ว่าเหวี่ยงหนัก

แต่ไม่รู้เกิดความผิดพลาดที่ใด คนชั่วช้าสามานย์เช่นเขา หลังจากจบชีวิตตนเองกลับได้รับโอกาสให้กลับมาเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

เหตุใดเขาจะต้องชำระแค้นส่วนตัวในกาลก่อนด้วยการทำลายโมเมของทรงจิวด้วยเล่า

ทรงจิวละโมบทรัพย์เป็นที่สุด ก็แค่เที่ยวประเวณีครั้งนี่แบบกินเปล่า

และฉวยทรัพย์สินเขาติดมือไปสักจำนวนหนึ่ง ถือเป็นกำไรให้บทลงโทษเล็กน้อยๆ ก็พอ ชีวิตคน...สำหรับตอนนี้ โมหรานไม่อยากแบกรับเป็นภาระ

“เอาเปรียบเจ้าแล้ว หรงจิว”

โมหรานยิ้มตาหยา ออกแรงที่ปลายนิ้วติดเศษกระเบื้องไปนอกหน้าต่าง

จากนั้นเขาก็เอาของมีค่าและเครื่องประดับทั้งหมดของหรงจิวมาใส่ไว้ในกระเป๋าตน ค่อยๆ จัดแจงตัวเองจนเรียบร้อย แล้วออกจากหอเรียงรมย์ไปอย่างสงบเยือกเย็น

ท่านลุงท่านป้า ญาติพี่น้องเซวียเหมิง อาจารย์ ยังมี...

พอนึกถึงคนผู้นั้น แววดตาของโมหรานก็อ่อนโยนลงทันที

ศิษย์พี่ ข้ามาหาท่านแล้ว

ศิษย์พี่องตัวจ๋า

อัม...ในเมื่อวิญญานตนเองกลับมาแล้ว เช่นนั้นพื้นฐานการบำเพ็ญอันแข็งแกร่งเมื่อชาติก่อนจะติดตัวกลับมาด้วยหรือไม่

ไม่ทราบลองบริกรรมคาถา รักรู้ได้ถึงการโคจรของพลังวิญญานในร่าง แม้พลังวิญญานจะเต็มเปี่ยม แต่ก็มิได้แข็งแกร่ง หมายความว่าพื้นฐานการฝึกบำเพ็ญของเขาไม่ได้กลับมาด้วย

แต่ไม่เป็นไร เขาเฉลียวฉลาด ซ้ำยังมีพลังหยั่งรู้สูง อย่างมากเริ่มฝึกปรีอใหม่อีกครั้งก็มีใช้เรื่องใหญ่ ยิ่งกว่านั้น การเกิดใหม่เป็นเรื่องน่ายินดีอย่างใหญ่หลวง แม้จะมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง แต่นั่นก็เป็นเรื่องปกติไม่ทราบคิดเช่นนี้ ไม่นานก็ระงับอารมณ์หม่นมัวและทำที่ดูร้ายของตนเองเตรียมกลับสู่สำนักด้วยท่าทีโลดเช่นที่เด็กหนุ่มวัยสิบหกปีมี

กลางฤดูคิมหันต์ทางแถบซานเมื่อง มีรถม้าวิ่งผ่านเป็นครั้งคราว ล้อรถกลิ้งซุกๆ ไปบนพื้นถนน ไม่มีผู้ใดสนใจไม่ทราบที่ยามนี้เพิ่งมีอายุสิบหกปี

แต่บางครั้งบางครั้งก็มีหญิงชาวบ้านที่วิ่งวนอยู่กับงานในไร่นาเหยื้อนเงยหน้าขึ้นซบเหงื่อ ครั้นเห็นเด็กหนุ่มที่งดงามเป็นพิเศษผู้หนึ่งเข้า ก็ถึงกับจ้องจนดวงตาลูกกวาว

ไม่ทราบเองก็ยิ้มแย้ม มองตอบอย่างไม่เกรงใจ มองจนสตรีที่มีสามีเหล่านั่นหน้าแดง รีบก้มหน้าลง

ยามโพล์เพล้ โม่หรานมาถึงตำบลอู่ฉาง ที่นี่ใกล้กับยอดเขาสี่อี่งเชิง ยิ่งนัก ตะวันสายัณฑ์แดงดั่งโลหิต แผลดเผาเมฆหมอกขับเน้นยอดเขา สูงตระหง่าน พอลูบท้องก็รู้สึกหิวอยู่บ้าง เขาจึงเข้าไปในหอสุราแห่งหนึ่ง อย่างชำนาญเส้นทาง เหลือบมองป้ายอาหารพื้นหลังสีแดงตัวอักษรสีดำ ที่หน้าตู้ จากนั้นเคาะโต๊ะเก็บเงิน สั่งอาหารอย่างคล่องแคล่ว “จ่างกั๋ว¹ เออย่าโก๋หุบ²หนึ่งจาน เครื่องในน้ำมันพริกหนึ่งจาน สุราขาวสองซัง³ แล้วก็นื้อว้วนหันขึ้นลักจาน”

มีคนแหวะพักกินอาหารที่นี่มากมาย บรรยาการจึงคึกคักยิ่งนัก นักเล่นนิทานบอกพูดอยู่บนยกพื้น กำลังเล่าเรื่องยอดเขาสี่อี่งด้วยสีหน้า ตื่นเต้นเบิกบาน น้ำลายแตกฟอง

โม่หรานขอห้องรับรองส่วนตัวติดหน้าต่าง กินข้าวพลางฟังนักเล่นนิทานไปพลาง

“ทุกคนล้วนรู้ดี โลกบำเพ็ญเพียรของเราแบ่งแยกตามสภาวะ แบ่งเป็นการฝึกบำเพ็ญระดับสูงและการฝึกบำเพ็ญระดับล่าง วันนี้เราจะพูดถึงสำนักที่เก่งกาจที่สุดของโลกบำเพ็ญเพียรระดับล่างกัน ยอดเขาสี่อี่งเชิง ที่ต้องรู้ไว้ว่า ร้อยปีก่อนตำบลอู่ฉางของเราแห่งนี้เคยเป็นตำบลแร้นแค้น เล็กๆ เปลี่ยวร้างและไม่สงบสุข เพราะอยู่ใกล้กับทางเข้าโลกมุตตี พอ ฟ้ามืด ชาวบ้านก็ไม่กล้าออกจากบ้าน หากจำเป็นต้องเดินทางดึกๆ ตื่นๆ ต้องสิ้นกระดิ่งไล่ผี ไพรยเถ่าก่ายานและเงินกระดาศ พลังตะโกนว่า ‘คนมาข้ามเขา ผีมาข้ามกระดาศ’ พร้อมกับรีบผ่านทางไปอย่างรวดเร็ว แต่วันนี้ดูแล้วตำบลของเราคึกคักรุ่งเรืองไม่แตกต่างจากที่อื่นๆ ทั้งหมดนี้ ล้วนเป็นเพราะการดูแลจากยอดเขาสี่อี่งเชิง ตำหนักเขียนแห่งนี้สร้างขึ้น ตรงทางเข้าด่านประตูผีพอดิบพอดี ชาวอยู่ระหว่างเขตแดนอินและหยาง แม้จะสร้างได้ไม่นาน แต่...”

¹ เรียกคนดูแลร้าน ผู้จัดการร้าน

² “บั้งบั้ง” เป็นอาหารที่ทำเนื้อโก๋มาหุบแล้วฉีกเป็นเส้นๆ จากนั้นปรุงรสด้วยน้ำราด ผสมเครื่องเทศ คำว่า “บั้งบั้ง” คือการเลียนเสียงไม้เวลาหุบเนื้อโก๋

³ 1 ซัง/จิน เท่ากับครึ่งกิโลกรัม

ประวัติศาสตร์ช่วงนี้ โม่หรานฟังจนหูแทบขึ้นหนังด้านแล้ว จึงหมด
ความสนใจ เริ่มทอดสายตามองไปด้านล่างหน้าตาต่างอย่างใจลอย บังเอิญนัก
ด้านล่างมีแสงลอยตั้งอยู่พอดี คนต่างถิ่นแต่งกายเช่นนักพรตหลายคน
กำลังลำเลียงกรงที่คลุมด้วยผ้าดำออกมา เตรียมแสดงปาที่ข้างถนน

นี่น่าสนใจกว่าฟังนิทานของเซียนเชิง⁴ เฒ่าตั้งเยอะ

โม่หรานถูกดึงดูดความสนใจไปแล้ว

“มาๆ เข้ามาดู เข้ามาดู นี่คือลูกผีชีว⁵ สัตว์ดุร้ายแห่งบรรพกาลที่ถูก
เข้ากำราบแล้ว บัดนี้ทั้งเชิงทั้งเชื่อฟังราวกับเด็กน้อย ซ้ำยังเล่นกายกรรม
คิดคำนวณตัวเลขได้! เป็นผู้กล้านั้นไม่ง่าย หากทุกท่านมีอัฐ ก็ให้เป็น
รางวัลสักหน่อย หากไม่มีอัฐ ก็ปรบมือสักนิด มาชมการแสดงแรกกันเลย...
ผีชีวดีตลกคิด!”

นักพรตเหล่านั้นเลิกผ้าดำขึ้น สิ่งที่ถูกขังอยู่ในกรงคือสัตว์อสูรหน้า
เป็นคนตัวเป็นหมี่หลายตัว

โม่หราน “...”

แค่ลูกหมี่ขนปุยท่าทางเชิงๆ นี่นะรี ยังกล้าบอกว่าเป็นผีชีว?

นี่มันขี้ไม่เกินไปจริงๆ ใครเชื่อก็สมองลาแล้ว

ทว่าไม่นานโม่หรานก็ได้ประจักษ์ สมองลายี่สิบสามสิบคนกรุกกัน
เข้าไปห้อมล้อมพวกเขาเพื่อชมการแสดง ร้องตะโกนพลางปรบมือเป็น
ระยะ ความคึกคักนั้น กระทั่งคนในหอสุรายังอดชะงักหน้าออกไปไม่ได้
ทำเอานักเล่านิทานก้อกระดากยิ่งนัก

“บัดนี้ประมุขของยอดเขาสื่อเชิง เรียกได้ว่าบารมีแผ่ไพศาล ชื่อเสียง
ระบือไกล...”

“ดี! เอาอีก!”

นักเล่านิทานได้รับกำลังใจ จึงหันไปมองตามเสียง เห็นแขกผู้นั้น

⁴ หรือ “ซินแส” เป็นคำเรียกบัณฑิต หรือบุคคลผู้มีความรู้ ผู้เชี่ยวชาญในแขนงต่างๆ
ในเชิงยกย่อง

⁵ หรือ “ปีเซียง” เป็นสัตว์ในเทพนิยาย เป็นลูกมังกรตัวที่เก้า เนื่องจากไม่มีรูทวาร
จึงถือเป็นสัตว์นำโชคลาม (มีแต่ทर्फย์เข้า ไม่มีทर्फย์ออก)

ใบหน้าแดงก่ำด้วยความตื่นเต้นจนผิวดิวิสัย ทว่าสายตาของเขามิได้มองมาที่ตนเอง แต่เป็นแผงปาที่ด้านล่าง

“โอ ผีชีวิตดีตลกคิดหรือ”

“อา ร้ายกาจนัก!”

“ดี! ยอดเยี่ยม! แสดงผีชีวิโยนผิงกั๋ว⁶ อีก!”

คนทั้งหอสุราหัวเราะลั่น ต่างเฮลละโลไปที่หน้าต่างเพื่อชมความสนุกด้านล่าง นักเล่นนิทานยังเล่าเรื่องต่ออย่างน่าสงสาร “อาวุธเลื่องชื่อที่สุดของประมุข ก็คือพัดเล่มนั้นของเขา เขา...”

“ฮ่า ๆ ๆ ผีชีวิสนั่นอ่อนที่สุดตัวนั้นจะแย่งผิงกั๋วมากิน ดูมันกลิ้งกับพื้นสิ!”

นักเล่นนิทานหยิบผ้าซับเหงื่อมาเช็ดใบหน้า โกรธจนริมฝีปากสั่นระริก โมหรานเม้มริมฝีปากยิ้ม ตะโกนเสียงเนิบจากหลังม่านมุก “อย่าเล่าเรื่องยอดเขาสื่อเชิงเลย เล่า *สิบแปดลูกปลา*⁷ รับรองดีคนกลับมาได้แน่”

นักเล่นนิทานไม่รู้ว่าคนหลังม่านคือคุณชายโมหรานแห่งยอดเขาสื่อเชิง จึงเอ่ยติด ๆ ขัด ๆ ออกมาอย่างรู้ผิดชอบชั่วดี “ว...วจากหายาบโหลไม่เหมาะ...ไม่เหมาะกับสถานที่โอโถง”

โมหรานยิ้ม “ที่นี้ยังนับเป็นสถานที่โอโถง? เจ้าเองก็ไม่ต้องจกกายสักนิด”

กล่าวจบก็ได้ยินเสียงอีกทีที่ด้านล่าง

“ไอ้หยา! ม้านั้นวิ่งเร็วนัก!”

“เป็นเซียนจวินแห่งยอดเขาสื่อเชิงกระมัง!”

ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ ม้าดำตัวหนึ่งวิ่งมาจากทิศทางของยอดเขาสื่อเชิง ฝ่าเข้ามากลางวงปาที่อย่างรวดเร็วปานสายฟ้า!

⁶ แอ๊ปเปิ้ล

⁷ *สิบแปด* คือลำนานิทานที่มีเนื้อหาปลูกเร้าทางเพศ

จากนั้นก็ยกพวกพุ่งเข้าไปล้อมตีคนชุดดำ

“ไอ้ย”

เห็นสหายร่วมสำนักถูกตี โม่หรานกลับหัวเราะเบาๆ “ดูจริง”

เขาไม่คิดจะยื่นมือเข้าช่วยแม่แต่น้อย ซาติก่อน เขาละซึ่งบรรยากาศสำนักที่พอพบความไม่เป็นธรรมก็ชักดาบเข้าช่วยเหลือทำนองนี้นัก หนึ่งในสองคนพุ่งเข้าไปอย่างคนโง่เง่า ลูกแมวของป่าหวังที่ปากทางเข้าหมู่บ้าน ปีนต้นไม้แล้วลงมาเองไม่ได้ก็ต้องให้พวกเขาไปช่วยเหลือ ในสำนักตั้งแต่ประมุขจนถึงคนรับใช้ล้วนไร้หัวใจ

เรื่องอยู่ติธรรมในใต้หล้ามีตั้งมาก จะสนใจไปทำไม เหนื่อยตายเปล่าๆ

“ตีกันแล้วๆ! เฮ! หมัดนี้ร้ายกาจนัก!”

ผู้คนที่ห่อสุรามุงดูกันอย่างสนุกสนาน

“คนมารุมตีคนเดียว ไม่อายหรือไร!”

“เซียนจินระวังข้างหลัง! ไอ้หย่า! เหยียดไปแล้ว! ยาก...”

“หลบได้ดี!”

คนเหล่านี้ล้วนชอบดูการชกต่อๆ แต่โม่หรานไม่ชอบดู เขาพบเจอฝนเลือดพายุความน่าท้อนัก เรื่องตรงหน้าสำหรับเขาไม่ต่างอะไรจากแมลงวันส่งเสียงหึ่งๆ เขาปิดเปลือกแก้วลิสงบนเสื้อผ้าวางเงาเงาคร้านก่อนจะลุกขึ้น

ลงมาชั้นล่าง นักพรตเหล่านั้นก็ยังตะลุมบอนกันอยู่กับคนชุดดำ อีหนึ่งตุงนั่ง ไม่รู้ว่าใครได้เปรียบใครเสียเปรียบ ปรากฏกระบี่แหวกอากาศฟิวๆ โม่หรานยื่นเอามือกดดอกฟิงกรอบประตูดุสุรา เหลือบตามองพลางส่งเสียง “ซี” อย่างอดไม่ได้

ชายชี้หน้า

ปกติแล้วคนของยอดเขาถือเชิงหนึ่งคนสู้สิบคนได้อย่างเหยียดหมาย แต่การต่อสู้ของคนชุดดำผู้นี้กลับไม่ร้ายกาจ ขนาดถูกนักพรตในยุทธภพหลายคนตึงลงจากหลังม้า รุมเตะถีบอยู่กลางวง ก็ยังไม่ลงมือเอาจริงเสียที กลับตะโกนอย่างอ่อนแอ “วิญญูชนใช้ปากไม่ใช่มือ ให้เหตุผลกับ